

Klára: Mami, táta mi řekl, že jsi v Moldavsku. Co tam proboha děláš?

Anně došlo, co způsobila. Rozlomila křehkou skořápku lži, v níž se od Klářina narození vystrašeně choulila a myslela si, že ji bude chránit snad nadosmrti. A teď tu seděla jako holé bezmocné kuře a netušila, co si s tou odhalenou pravdou počít.

Anna: Ahoj Kláři, musela jsem tady něco zařídit a pomoci jednomu kamarádovi. Já ti to pak vysvětlím, jo? Neboj, jsem v pořádku a moc na tebe myslím. Pomoz prosím tátovi s Kryštofem.

Komu tímhle cestovatelským extempore vlastně pomohla? Proč tak lehkomyšlně zbořila dům, který sice měl vrtkavé základy, ale poskytoval tolik potřebnou jistotu a bezpečí? Měla přece rodinu. Co bude teď? Přijde o ni?

Karima svým přiznáním úplně odrovnala. Ale co čekala? Opravdu si myslela, že by to mohlo být jinak? Její slova měla asi stejný účinek, jako by mu vrazila do zad tupý nůž. Hodně bolesti a dlouhá rekonvalescence.

A jaká by asi byla Klářina reakce, kdyby se dozvěděla, že Hynek není jejím tátou? O kolik iluzí by ji tou svou pravdou připravila? Anna si představila svou dceru a zapochybovala, jestli by jí tohle dokázala odpustit. No, rozhodně ne teď, kdy je její vidění světa krajně černobílé. Buď jsi padouch, nebo hrdina. Prostor pro kom-

promisy a shovívavost nad chybami druhých v její radikálně smýšlející hlavě prostě není.

Každopádně si mohla být jistá, že cokoli od téhle chvíle udělá, už bude špatně. Nemohlo to být jinak. Ochranná bariéra byla protržena a nezbyvá než se dívat, jak velké škody valící se voda napáchá. Jestli doposud Anna ubližovala jen sama sobě, teď se rozhodla ublížit ostatním. I Hynkovi. A zrovna ten si to zaslouží ze všech nejméně.

Znali se od gymnázia. Čtyři roky spolu chodili do třídy a to, že ji tajně miluje, se domákla už někdy ve druhé háku. Byl jí sympatický, nikdy se ale k sobě nedostali blíž než na bezpečnou vzdálenost dvou kamarádů.

Tu neplánovaně prolomili na třídním srazu dva roky po maturitě. Protančili spolu celý večer a zlehkomyslně přemírou bílého vína se do svítání toulali noční Prahou. Občas se chytli za ruce a na liduprázdném Karlově mostě se líbali pod madonou. Anna to nebrala moc vážně, prostě si to jen užívala – byli přece opilí. Výčitky ji dohnaly až druhý den ráno, časem ale umlkly a ona to nechala plavat.

Hynek byl tím vším zasažen mnohem hlouběji. Anna to pochopila až za několik měsíců, v okamžiku, kdy se ocitla na úplném dně, osamělá, vystrašená, s nezadržitelně rostoucím břichem a bytostně přesvědčená o tom, že tohle nemůže přežít. Tehdy Hynek přispěchal s velkorysou nabídkou. Za půl roku se vzali a pak se narodila Klára.